

РЕШЕНИЕ

№ 3307

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в публично заседание на 07.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Къскатийска и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2792** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Б Д. С., гражданин на Т срещу Заповед рег. № ЗДС-439 от 25.03.2011 г. на Д. на Столична дирекция на вътрешните работи /С./, с която на жалбоподателя на основание чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка “принудително отвеждане до границата на Република Б”.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като се твърди, че жалбоподателят е студент в 3 курс в Университета по архитектура, строителство и геодезия /УАСГ/ – С., имам постоянен адрес в гр. С., който обитава и към момента на подаване на жалбата. Посочено е, че чужденецът е подал молба за продължаване срока на пребиваване, като в случая следва да бъде приложен чл. 24в, ал. 1 ЗЧРБ. Искане се от съда да постанови отмяна на обжалваната заповед и да разреши на жалбоподателя продължаване на срока за продължително пребиваване в Б.

Ответната страна – директорът на С., не изразява становище по жалбата и не взема участие в производството.

Прокурорът от С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд С. град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Видно от доказателствата, представени по делото с административната преписка, Б Д.

С. е влязъл в Република Б с виза за дългосрочно пребиваване и е получил разрешение за пребиваване в страната до 05.01.2011 г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ.

Видно от предложението рег. № я МГ 878/23.03.2011 г. от вид началник сектор „Миграция” – С., Б Д. С. е подал нова молба за продължаване срока на пребиваване в страната на същото основание, но към молбата не било приложено удостоверение от ВУЗ. Посочено е, че при извършена проверка в УАСГ е установено, че турският гражданин не е записал за учебната година и е с неустановен статут. Лицето не било открито на заявения адрес, не била налице и нова адресна регистрация. На Д. на С. е предложено спрямо Б Д. С. да бъде издадена заповед за принудително отвеждане до границата на Р Б.

С оспорената в настоящото производство заповед № ЗДС-439 от 25.03.2011 г. на Д. на С. на Б Д. С. е наложена принудителна административна мярка “принудително отвеждане до границата на Република Б”, на основание чл. 41, т. 2 ЗЧРБ. Административният орган е мотивирал прилагането на ПАМ с изтичане на разрешението срок на пребиваване до 05.01.2011 г. Посочил е, че чужденецът е подал нова молба, но не е приложил необходимите документи, а при извършените проверки било установено, че не е записан във ВУЗ за учебната година и не пребивава на адреса, посочен в молбата.

По делото са приети доказателствата, представени с жалбата и с административната преписка. Приложено е уверение № 119/10.06.2010 г. от Университета по архитектура, строителство и геодезия /УАСГ/ – С., Строителен факултет, видно от което Д. Б е прекъснал зимен и летен семестър на уч. 2009/2010 г. с право да полага изпити и следва да презапише втори курс уч. 2010/2011 г., както и уверение № 3027/07.04.2011 г. от УАСГ, СФ, съгласно което Д. Б е прекъснал уч. 2010/2011 и следва да презапише уч. 2011/2012 г. Представен е договор за наем от 01.07.2010 г., сключен между Б С, като наемодател и Д. Б, като наемател, с предмет – отдаване под наем на недвижим имот – ателие, находящ се на У. О. 82-8А, със срок 12 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 06.04.2011 г., а жалбата до Административен съд С. – град е подадена с вх. № 7310/07.04.2011 г. по описа на АССГ - в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - директорът на С., при хипотезата на заместване от заместник Д. на С. Х Т – чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ. Със заповед рег. № з-2973/19.03.2011г. /л. 31 от делото/ директорът на С. е възложил изпълнението на функционалните му задължения за периода 21.03.2011 г. – 25.03.2011 г. на комисар Х Т – заместник директор на С.. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно-производствените правила, като същият е мотивиран и е съобразен с целта на закона. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК.

В обжалваната заповед се съдържа точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правно основание за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 41, т. 2 ЗЧРБ принудително отвеждане до границата на Република Б се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в 7-дневен срок след уведомяването му за отказа да бъде продължено неговото пребиваване. В настоящия случай е налице първата хипотеза - срокът на пребиваване на чуждия гражданин е изтекъл на 05.01.2011 г. и не е налице последващо удължаване на този срок. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за необоснованост на оспорения акт. От доказателствата приложени по делото по несъмнен начин се установява, че срокът на пребиваване на лицето е изтекъл и към датата на издаване на спорния акт не е удължен. Чужденецът е подал молба за удължаване срока на пребиваване, но по делото не са представени доказателства за издаване на административен акт, с който този срок да е удължен, такова обстоятелство не се и твърди от жалбоподателя. Поради това, в случая безспорно се установява наличието на предвидените в хипотезата на чл. 42, т. 1 ЗЧРБ факти, с които законът свързва налагането на принудителната административна мярка. Като е издал процесната заповед на посоченото правно основание, административният орган е издал законосъобразен административен акт.

Съобразно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, ответният административен орган е обсъдил наличието на производство за подновяване на разрешението за пребиваване на жалбоподателя, както и качеството му на студент в Република Б. В заповедта изрично е посочено, че към молбата за удължаване на срока за пребиваване на са приложени всички необходими документи, чужденецът не е открит на заявления в молбата адрес и не е установено местонахождението му, а при извършените проверки е установено, че не е записан във ВУЗ за учебната година. Така възприетите от ответника факти, се доказват от приетите по делото доказателства. Видно от представените уверения № 119/10.06.2010 г. и № 3027/07.04.2011 г., издадени от Университета по архитектура, строителство и геодезия – С., Строителен факултет, Д. Б е прекъснал зимен и летен семестър на уч. 2009/2010 г., прекъснал е и уч. 2010/2011 г. Следователно две поредни учебни години чужденецът е прекъснал висшето си образование и към датата на издаване на оспорения акт е със статут на прекъснал студент. Видно от доказателствата, чужденецът не е бил открит на заявления адрес и е с неустановено местонахождение. Тези обстоятелства не се опровергават от доказателствата, представени от жалбоподателя в съдебното производство.

Недопустимо е искането на жалбоподателя съдът да разреши продължаване на срока за пребиваването му в Б. Съгласно чл. 12, ал. 1 ППЗЧРБ чужденец, който желае да продължи срока за пребиваването си в Република Б, трябва да поиска разрешение от органите на дирекция "Миграция" на МВР не по-късно от 7 работни дни преди изтичането на разрешения му срок. Компетентната административна структура да разгледа искането и да издаде разрешение за продължаване на срока за пребиваване на чужденец в Република Б е дирекция „Миграция” – МВР, такава компетентност съдът не притежава. При постановен отказ за продължаване на този срок съдът осъществява контрол по законосъобразност на административния акт при сезирането му с жалба от заинтересованото лице – чл. 26, ал. 9 ЗЧРБ. В разглеждания случай, жалбоподателят е подал искане за продължаване срока на пребиваването му в Б, като в случай, че бъде постановен отказ той ще подлежи на оспорване по съдебен ред по реда на чл. 26, ал. 9

ЗЧРБ.

По изложените съображения, оспорената заповед се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд С. – град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б Д. С., гражданин на Т срещу Заповед рег. № ЗДС-439 от 25.03.2011 г. на Д. на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на Б Д. С. съдът да разреши продължаване на срока на пребиваването му в Б.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по адм.д. № 2792/2011 г., в частта по искането на Б Д. С. съдът да разреши продължаване на срока на пребиваването му в Б. Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Административен съдия: